

1.
2927

Som jag länge förskämt att jag har
hört talas om, och således vet mycket
som ej många vet, har jag tänkt ned-
skriva lite av varje så att det kunde
bevaras till eftervärlden och vill därför
börja med något från Nalmas stad
som är denna krets (av Öland) metropol.
Min Far mötte i sin ungdom på en Nalmar-
gata en Smålanding som frågade: "Vad kan
om det finns något No-dricka på Witti
Hotell?" "Å, de vet jag inte, men Ö-dricka de finns."
Där, de vet jag - var riktigt. Där fick "Smålandroven"
En gång (när Far) kom en Ölandsbonde, på
rygg mot Färjan, över "Ölandsbron" i N. svängde
nått Matförmis och fätpackade påringar och ut-
ropade detta gamla uttryck: "En gång på livets
lägger jag min Nona på 15 ägg". Hållingarne
stoppade vinden. När Kaj-panten, Sprinet fönstret
som Ölandingen ej ville släppa det, drog det Nonom
ned sig i jorden. Färjekarlen drog upp Nonom. Ringa
trup i Ölandsstämman på den tiden
bana

Hist. om Ölands
bonde o
Smålandning

Olänningarne kallade Smälänningarna Skramm
"Flavredasar" där för att havren var deras
huvudsakliga brödföda samt Pann-
doppaslickare". Där för att "panndoppa"
var deras (~~h~~esmat) mat på resor. Den
koktes av mjölk, mjöl, släskflott o ägg, "Panndoppa"
med fördes enl. min far i "svepraskar"
som stoppades i innaufickan för att
skilda maten mot frost under det Olän-
ningarnes Kroppkakor oftast frus. Härda Kroppkakor
och måste uppfrysas vid eld på krogen.
ne innan de kunde ätas. Min ryttar hustru
hos härmann Allmér, N. Kärby Sandby rok.
där koktes äggroia med lite ägg & mera
mjöl än i vanlig äggroia o kallades "äggba-
urr" (liknade nog Smäländ, panndopp) i Oländ-
panndopp användes icke ägg, åtminstone ej i mitt hem. 2

En lärare i grekiska (Kalmars) fick en son. Ingen
annan än Fadern fick tala vid konou & han
skulle endast tala grekiska & så döptes han
till Paprates. Utom stän bodde en "Rackare" =
Häst-danbare. Konou föddes strax därpå en son,
de andra dörarne i Kalmars skramlade ihop
vägra ören till Rackaren för att han skulle
döpa sin son till Paprates, vilket ockta skedde.
Jag såg vid t i en Kalmars-tid. omkr år 1893, bland
dödens sködas det gångna året Paprates Rossandes.
Rackarens eller Rackarens son? Troligtvis den re-
nare, ty Rossander hette en "Horskaps-man" i Hosa
eller Killa trö. Vickelby eller Möbylånga roden.
som levde i min mors barndom. Original. Gjorde en
kåt som en häst skulle draga. Härten gick i en
cirkel på däck & när den kom till ena selingen
kastade båten båten som ej var nog stabil
i både häst & R. höll på att drunkna. R. låf ockta
dra en vagn som skulle drivas av vinden. Hödes
med hästar upp till "värka landvägen" som uppe
i Randsborgens höjd är blåsigt. Stormen kastade hela
stiftet i diket. Slut. R. hade "äppelkastade" hästar. d. v. s.
med varta fläckar av äpples stälek. Pålrynt.
Mycket vackra. De vora av kombiner av spanska hästar
som import. från Spanien

Skriv endast på denna sida

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3

2927

Läraren i
grekiska och
Rackaren

Gammalt
Original

Naturligvis ovänskap mellan Ö. & Smålandingar.
Litterade vad motparten skulle hava sagt, härman
nande efter förmåga. En S. Kan ju ej läsa sig
uffala Olandskan om han än levde i hundra
år, & kanske det är likast med Ö. & Smålandskan.
Hessa historier vore nästan uppdöda i min barndom.
Den bästa skall jag försöka få rekonstruerad, ty jag
vins den ej, eller rättare sagt har aldrig hört
den riktigt men det är väl omöjligt. S. till Ö.
"Om du kan ge mig huru många proppe-
kor jag har i min gräse skada för alla åtta."
"Ja har du väl 8?" "Se väl mig en gissfull
fankeu". Detta år den enda jag hört från det
hället. Mat i gräs alltså. Kallas "matgräs" än i dag.
Ölämmungen till S. "Var stannade du dina hästar
Nalle ("Nällete")?" "Jag stannade mina grä "Häslakri-
tar gård" (Häslakvits) där den goa villan ä".
Den första villan den räpna de inte a för den
mdia säga de (Hvåå (Hvå) Där får man dogga
rojniggarne i vitt lake å ha att ruffa (ruga)
vå när man kör hem. Det är väl godt, väl godt va."
Öin.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4

2927

Olands ö-
Smålands-
historier

Foljande bit är markvärdigt nog om en
kvinnas skull vara sann & är det nog
ockrå. Den kunde ju ockrå ha' an-
vänts som spe-historia om en små-
länding. En småländsk kvinna som ej
förr sett havet kom från Skarpsbron i
Kalmar. På en skuta när reddeu eller
kanste i hamnen (anbrad / hissades
regeln för forskning. Sjömannen skrek
varje gång dom "högg" för att det skulle
bli "ens tag". Nu vet jag varför dom stack
ärne skrika "ra" hon. Nu vet jag o. s. v.
Ja!! nu vet o. s. v.. "Vad skiter dom då för?"
frågade någon. - Jo! för när de drage med för,
så går det upp för "vade gumman. Hon hade
fittat på "innan hon förstod. En båt som
låg på skutans andra sida förhållandes nu så
att han kom en bit bakom skutan guppran
de på vågorna. Dom säger att fartyg byggs

Skriv endast på denna sida!

men nu ser jag ju att det är lögn. Nu våg
jag ju att farbygget Kalvade. Se här han
hoppas & skuffar. Tänkte så glad han är åt
sin Mrs." Ett välldskap smälamningar hade
varit på Algutstrums marknad eller forsdag.
På Färjestadsens hamnområde. Ingen bekvämlig-
hetsinrättning, men många redfamnars bakom
vilka Petter Jojer trots väskrydande tillrop från
allskapet. Till slut kommer detta brevford-
Petter! Du vill till å skiter till dess färjorna
d.v.r. färjorna! går ifrån dig." Vi fortsätta nu
vägen ~~mot~~ österut upp till Västra Handwigen,
vid "Stora Kvernene", numera 2 st. sådana. Rosen,
barnet i Torshunda, död; före år 1860 hämtade han, då
barnet i Gårdley, Carl Dolling (smälamningsväg) från
Färjestaden. Dolling (när han fick se Kvernene) för-
ade, vad är detta för något. Rosen. "Det är ett
brompkebruk." En pojke som skulle resa till
San Francisco hade. "Jag har ej varit längre vänter
än vid stora kvern, men nu skall jag väl komma
en bit vänter om den."

Skriv endast på denna sida!

Vi passera en braut backe "Hamp-backe" inna
 vi kom upp till "V. handvägen." På "H. backe" norr-
 om vägen ligger stora "gråhallar," på gården, knappt
 synliga i gräset, som kunna vara leuningar av
 en yttre & en inner-cirkel-mur. Många forn-
 leuningar längs hela vägen som jag tror ingen
 mer än jag vet om, deribland en liten tjock flisa,
 som står så som den stod som långt dör för ett hus
 av de första meniskoboningarne på Oland.
 Hon är hotad så jag skall rapportera på den till
 underrikt. Vi förtälja vägen ("Häradsvägen")
 återut, mot Härdby, befinna oss i Torrlunda
 socken. Passera Sveta Herregård. Här sjöngs dräng-
 arne, hörde dessa 3 vänner en gång av min far
 "å varje söndagsmorgon då få vi oss en sup
 sen då vi slutat väder till veckan tagit slut."
 (i den tiden alltså då brann hörde till dräng "dagbröd"
 å en gång i veckan då få vi åta pått
 och det utav en oke som het av hunder dött."
 å en gång i veckan då få vi åta fläsk
 å det utav en fargalt som göddes med en pått."
 Magtorket eller hur? Kanske det var "dåligt"

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

7
2927

C. J. Lundberg
 Sandby socken
 född 1800 i Sandby

Visa

Oland
 Härdby
 Sandby
 1930

8.
2927

med maten," kanske inte. Kanske diktades
för att roa sig själv & andra. På ha mina fäder
gjort & så gör jag. Har ~~de~~ diktat mycket som jag
prattat åt en tid och glömt - ~~men~~ nu några
år har jag nedskrivit det mesta. Efter om Tveta är
Tveta äs". Jämnlojande med vägen norr om, lem-
ningar av en stenålders stenmur (gårdsgräns)
deribland en stor gråhäll. Min granne Edvin Ry-
lander uppfödd här, född 1867, i andra barn lägo på
samma sten en söndag, "Rakta Skyrka". Samma sten var
deras kyrka, mindre stenas var deras valmböcker.
En cykelåkare kom ett högt i ett litet hjul. Friskräk-
ta sprunget de hem till sina mödrar, som även de
trodde att det varit ett spöke. Eustaka bofästes
här på skogen". Här bodde Anna-Kajsa, född i
Sårdby, gift med Petter Nilsson. Nuvarande Nantor
Rockström i Dorslunda har hennes foto, använt
id hans föreläsningar. Barfotad, kort skinnutgöl,
livortycke, gårkarmar, bakhuvad eller huvvad (hu-
vudduk - sidan har jag sett henne. Tid omkr. 1910.
alltid glad. - Hon vakade. Död från "Tveeten" (Hornen
f.v.g. Herren på Tveta" om hjälp. "Ska jag spita i degen

Far? nu' jag till Far. "Hör om du vill va' far,
för jag lägger mig inte opp i det nu' Far." -

Då sket jag i degen & gick å kjälpte Tveeten
& när jag kom tillbaka & hade det (degen
menade hon) gått ut över hela golvet.

Samma historia vid påminning av mors
"skita i påman" o.s.v. - Och när jag kom
tillbaka var där en stor knöl på förmar-
ken". Isoligtvis hade hennes man berättat
fylls det "fög ihop". En annan gång, både

Anna skjuts i dubben bästa, komms hem, tappat
mycket. Försöket till förstugan, ^{konstigt} stort nog att
läppa i en man togs ut. Detta rop in. Huvudet
en arm, andra armen & bröstkorset, men bär-
renet var för stort, & ingenting i förstugan att
ta tag uti & där hängde den slacks manne &
inte kunde Anna H. få ut honom. Hon sprang
å till närmaste människoboning, minst 1,5
meter därifrån. "Göta välsignade människor!
Kom å hjälp mig. Far ritter i hälet å han kom
mer varken in eller ut."

Skriv endast på denna sida!

Q.

2927

10
2927

En annan gång "löpte" deras Po. i barnebuck-
bergen. Huru Anna Kajsa, Hjuren & Far. A. med
en förvarlig gråpall i vardera handen, hör
ett gravel i en bucke bakom sig & vändes en
hall in i bucken. Ett vrål - men från Far.
"Ej! va de du far? jag trodde det var Hjuren."

I Cykeltidens början. Amkajsa besöglar
sig i en främnande familj. "Vet Ni att i går
kom den där otäcke Aug. Eriksson grått i Tå-
velrum i åkte grått in mellan-bell-vagn,
i som han var skett bakom mig så ringde
han. Å jag, som ju alltid är så lös i magen,
jag förstörde underkjolen precis." Amkajsa
dog på Torsholms Fattighus. Där hon bodde bodde
skänningen Ola Olsson kvad ungdomens liv (ent.
handl. Fru Steinhoff) skall ha varit som följe-
fång i en (Ystad: f. tidning. även han ett original
sag han samma Amkajsa fullständigt, så
som vill han få höra samma. (Hemmet 1874)

Forträdda en, komma snart till Ullevi by, i
 Gårdby socken. Inalmen väster om byn.
 Hängt tillbaken i tiden, ^{minst} kanske 150, kanske flera
 hundra år... En påring skall $\pm$ släppa ut sina
 gäsungar för första gången, i för att ha "fur"
 med dem o få ha alla i behåll till hösten,
 skulle de icke ut igenom dörren, därför har
 hon gjort ett hål genom stenväggen, ställer
 sig med "ändan" mot väggen, slapper en gäs-
 unge i sänder mellan sina ben, genom hålet
 ut i det fria. För varje "gärling" som hon släp-
 per ut säger hon: "Håll enn väj!" J. v. s. Alla,
 en och samma väg. Utanför hålet stod en,
 av böndernas, uppe i byn, stora suggar och
 valjde allersammast gäsungarne efter va-
 rdt dem kom ut. Allra en väg trollformel.
 Denna väg ut användes endast en gång om
 året, vid gäsungarnes första utsläppande och
 tillvägagångs-rättet i förening med ovan nämnda
 ords kraft, länsgs av gammal vara kraftigt nog
 att bevara hennes djur.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

IV.
ES-

11

2927

Nykläckta
 gäslingar.
 Släppas genom
 hål i väggen

By Gårdby socken, Gårdby by, 1850
 Anders-Carl Johansson, Gårdby by, Gårdby by, 1850
 1850

Pandey-Gårdley, då som en, ett Pastorat 1882.
22.9., efter G. Gudstjänstens i G. slut, "Nu, Edv. ska
vi ta' i höra upp till Gårding i Dullevi, jag har
hört att han ligger på ett yppersta." Anlände
dit. G. gick in, följde av Edv. som var överlysk-
lig att än en gång träffa gamle G., och i sin
barndom så många gånger besökt sin mor om
lite mjölk att gå till Gårding med, bara för
att få höra hans upplevelse-historier.
G. låg i sin (säng?) ett med skinn övertäckt
skelett, & några uppe vid öronen, tog ingen
notis till G. Trist, men desto mera till Edv.
som gick bakom-rade. "Åi guds Edvatt. De va'
förbannat bra att du kom, jag ha int' fått
nå tobak på fjortien da. Nu kan ja' få nå
en luns." Vilket han också fick ty G. hade läst
Edv. att kugga tobak. - Pandey. "Håå Gårding
hör Ni om att Ni blir salig när Ni dör!" G. (nickte
i tvärhast) "Jaa de tro jag." G. "Hur kan Ni tro
det? ett sådant leverne som Ni har fört i Edv.
dagar." G. "Joo de tro jag, för det säger bönderna
"byn".

Skriv endast på denna sida!

18.

2927

8. "Hvilken utav bönderna har sagt det?"
 9. "De säger de ellihop. Ta' må' få'n gå'n de
 inte de." Sandgren gick & som 4. av Monom an-
 vägs dö, orolig, skulle ej få någon blockeringning
 vid sin begravning, i därför höll 8. Pyrkau &
 fornet låsta & gick, stolt, på Pyrkogården. Edv.
 som gav sig f-u på att haus gamle vän skulle
 på ringt" fick en man med sig, gick in genom
 ett öppet fönster i fornet & var likfärdig "Kom
 nu nära Pyrkogården som man var van vid ring-
 nings början, öppnades luckorna, blockerna sattes
 i gång & Sandgren som i ett "svicktag" anade
 högre maktens verk, höll på att njunka på
 jorden. -- För jag leva, skall det bli mer än grävning..
 150 eller många hundra är tillbaka - En Smålands-
 blockare hade ritat till Gräddby & hade logi i Ullevi
 Gräddade i allmänhet det mäta - men "Här var för
 lågt till taket." Detta uttryck, som som rätt ofta,
 upptogs naturligtvis icke väl av de virkesfattiga
 läanningarna vilka som vanligt voro gäst-
 fria

grötade & "söpa med konorn". "När du nu kom-
mer hit (han skulle naturligtvis få platsen)
så skall du fria till & gifta dig med en rik
bond-dotter, så får du det bra vade Olänningarne
till konorn. "Jag där får vara hurudant som
måst, det frågar jag ej efter, bara där ä' nogt till
taket". På söpa de konorn full, "döfull" =
ranslös; lite helus lades i en "stega" (halvhack)
Mlockaren oranpr, en häst rattes för och Mlod-
Noren skjestrades till den, ett mil därifrån
belägna Olandsborgen, "Grå Borg". Där la-
des han grå Borggården och när han, förr eller
senare, kom till sig "så gress att han fick sin syn
igen och kunde skåda upp mot den röga Oland-
himnelen - då enligt Olänningarnes älskt-
vade han "nugt till taket". Detta hände pro-
ligtvis på sommaren. Jag skall nu börja
skriva om historier från mina förfäder, innan
jag skriver mera om "örskyllt" d.v.s. den som icke
är släkt till mig.

Min Mormor född i Stora eller Lilla Frö: Vickleby
eller Renna eller Mörbylånga råpen. Som litet
barn blev hon föräldralös ("frånfulleu") 2927
d.v.s. föräldrarna hade "fallit ifrån") & fick (Frånfulleu)
flytta till Karstlösa till sedermera som sty-
skohede i Vickleby avlidne Karrells föräld-
rar, som hade gjort "syskonbyte, d.v.s. två
syskon hade gift sig med två andra sys-
kon. Mormor var alltså "dubbel kusin med
styrskehede". Hon var så "fokig efter" & "stuv" i "Kusin som
brottning så det var viss knappast någon var ledig
Karl som "fok hånne" i brottningskamp. efter i slagen i
braten
Envisades att brottas med sin bror när de
hade frökening åt en bonde till som bröt
av det ena låret. Hon hyste i en gård som
hade skyldighet att "köra proffen". Jul- eller

Kyråst-afton skulle hon skjuta posten. Mat-
modern sade: "Du kan inte vill skjuta i kväll
för (här nämndes namnet på en "kollgubbe")
vår väl på Kyrkogården (Kastlösa eller Pernö
som hon skulle "vara förbi") i kväll." Det brys
ig mig inte om vi morfar jag är ej rädd. På hem-
vägen passerade hon Kyrkogården vid midnatt.
Det var mörktjust & hon ingetkände gubben där
han gick på Kyrkogården. Några dagar sena-
re kom han till gården där min Morfar hyste
i hennes Matmor förmunade honom att han
ikke skulle vara så där otydaktig, & göra på
så sätt, som han gjorde. "Du får en pojke in-
vars ärets slut" var det enda som hon fick.
Hon var ej havande då, men innan ärets slut
döddes Gustaf Olsson, död som nämndes i

2927

Therese
på KyrkogårdenGustaf Olsson
född 1848
som nämndes

eller i Skär

Fult, Algotruoms vackert. När han såg hans-
nan Angel i N. Håley & Myrskorde H. F. Wahl-
ström i Sandby supra Tillmanns grä Förestadens
bästgivaregård sade han - "Vad är det jag ser? En
Guds tjänare & en Satans tjänare ritter i en
myr". (Tillmanns menade han). Ruzig gick han
och ramlade (en natt?) ned i ett stenbrott & ska-
dade sig till döds. Enligt hans uttalade önskan
tack han "ett Kvartett Brännvin" med sig i lik-
kistan ty hans anhöriga "vågade sig inte till
mer". Hans hustru hade många rykten, mormor var
lätt till dem. En av dem omnämndes i Tiden.
Däremot för några år sedan för stor mysliggar-
värning i Canada... Sedan detta skrevs har jag
hört att S. O. kunde simma - & skall det kanske
bli mera om honom framdeles.

2927

Guds & Satans
tjänare
myrskordeMormor
i Tiden

Gust. O. m. fl. fingo en gång för storm, övernatta i Kal-
mar och då, förtades det om, "fyllrammans med små-
ländingar och då bland annat diktade i ^{gust. O.} ²⁹²⁷
"O! Ni smålandsbönder som bränvin på ^{vest} i ² ~~st~~
Kås som de blåser västlig på Kon till oss me de
på ska Ni få bröppkakor, om de Ni allri fått,
på stora som bröppkakor i Kalmar settiätt."
Peltiätt = 68, det stora nödåret i Kalmar län.
Santagligen "Kås" jag på Konom. Även jag diktar
i rymmer om det som mest står an på gubbarne
"By det är en njutning för mig att få folk att
skratta" i då blir det ofta om bränvin, Brattrycken
o. dyl. - Sådant står ju mest an, och i denna avbok
er verlden är det ej så mycket att rymma om.
"Slodrickat" som smålänningen omnämnde på sidan
7 var naturligtvis - påskavfall. För deremot menade
öl som smålänningarne drack.

Min. Pater H. Pettersson Norra Sandby född 1832 berättar.
"Jag har för mig" att han själv minnes "Jens Tilläggelse"
det var i alla fall omkring år 1834.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

02.2.
I
20

Karl-dagen den 28 jan. (1894?) sammanviges
gästgivaresonen Karl Eriksson från Burseryd,
Småland, med Karin-Helena "Koreuts" dotter i Rums-
natorp Sandby socken. Hvällen den 27nde kom
Båtsman Carl Gustaf Rånock i Norra Sandby, som
var "gravvagn" hos en av "de 9 största storgubbarna" i
Karlsterna, till sin svägers, Peter Jonsson i Norra
Sandby, född 1803, skrevs som sockenskräddare
då han mantalskrav, och bad honom skriva
några versar till kronbröllops-priset på bröllops-
dagen. När Pastor Anders Klinth kom hit (enklings) år
1818, i sällskap med sina döttrar hade han Rånock,
som då var en liten gosse, med sig. Rånocks av folket
för en nära släkting till Klinth & visste ej av nå-
gon föräldras. "Hur jag kommit till världen det vet
allena Gud sade han en gång. Bröllopsgästen var

2927

Prins

Oland
när tillbragt
Sandby en

Uppst. av
C. A. Andersson
Sindby
född 1880

han av
honom Lyda

en av gårdarne i R. "båtsmansrota" & enl. tideus ned var N 2
II
R. hjälpskär i gården vid brölloppet, tog emot hästar, 11.
skotte ladugården, bar ved i vatten & dyl. Farfar skrev
nedaustående versar, Konminister Ringblom uppläste 2927
den efter vigselakten. Ri. (flyttade till Källa som
korsherde) skrev själv vers, var för gästerna bodde att
han författat de versarne. R. i avskedning till Sundby & Hårdby
Väsa

Den dag som i den riken kvar på i bröllops firen
Vår Herings onamsdag är, Av Kajsa Karl den 1ste
En av de allra störste Han Karl namnet bar. -

Man gläds i varje boning Att ock vår dyre Hering,
Om Karl namnet bar, Gud givit liv i hälsa
Sant från olyckor fäst vid att intill denna dag.

O! må till Pöas bästa Han än ibland oss gästa
Inti vår Pöaska Word. Må han onamsdagar flera
Om Gud så lättes beskära De fira på vår jord.

Hring hela Sveriges länder Oland alla ständ vinst händer
Att Karl namnet fins, Jag tror vår brudgam nära
Ock Karl namnet bara Om jag det rättsligt mins.

LINDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Jag vill jag ej försöka Se du nu fått en make

Ull nöje och behag Till dig få sader skriva

Och dig en önskan giva På Svenska Karlars Dag.

- Fort du ur faderslandet Att bryta äkta bandet

Trän dina vänner har Då lev då väl, förnöjdes

Uti de stilla bojdet (d.v.s. bygder) ^{staden} Där för du okänd var.

Då lev i kärlek rena Med bruden din Helena

Om du till make fått Och må du få förminna

Att dig en dygdig Prinna ^I Glimt skänkt uppi din lott.

På bröllopsdagen alla Vårt brudpar vi befalla

Uti den värdtes hand. Må in till älderne rena

Vår Karl och vår Helena Vår trivas i vårt land.

Och när vår glaset vänder Och den det budskap vänder

Att här ej mer få bo, På tag den Herre Kära

Upp till en evig åra Där ett år frid och ro.

På firen Karladesen Om Eder vi behagen

I dygd o skicklighet, Dock mån I ej förslömma

Att trogna suckas örna För Klung och överhet.

~~Och prisen~~

16. 2. III

19

2927

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Ock prisen himlens lagas som än bland oss behagas K. L. III
Att skifta frid ock ro till vi vart kall på skita 23.
Ock bygga ²vår tid förnöta uti vårt lugna bo.

2927

Annarskningar. * Bygder = bygder. Har ordet bygga kommit av
by - från den tid då våra förfäder bodde i fräd ock byde
tillsammans fräden & gjorde sig bostäder i den. Farfar
läsk & som je. Farfar sjöng "En jäjare gick sig ett
jäja", istället för jäjare & jäja. ^{I H. L.} hade ett "äktä"
barn från Småland - i "följaktligen vart ett bli gift"
därför fick han "ge sig iväg åt Odland i fria". Han fick därför
dena 3 rader som förmaning. ⁽²⁾ Lokaderna bjöds från myc-
ke brännvin i bröllopsgården & en dräng, drucken, dog om natten
men det vade ej icke min far, (han ansåg det ej förbärande)
av köld? eller något annat & när jag var med att gräva grav
it. Handl Högren år 1896 träffade vi från honom vept i ett
häst-täcke av "hudhår". Min farfar gjorde en gång en lik-
varta av en "peltetarebänk". Klarske det var åt honom. * Kon-
er i rockenfugan. I dessa verser använde mig farfar gammalt
Falarätt för att på versarne "visligare".

LINDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV